

CANVIS A LA PRINCIPAL EMPRESA TEATRAL CATALANA

Julio Manrique abandona la direcció del Romea

► **Borja Sitjà, responsable de La Villarroel, ocuparà el càrrec a partir del gener**

JOSÉ CARLOS SORRIBES
BARCELONA

L'empresa Focus ha complert 15 anys com a gestora del Teatre Romea i en aquest termini de temps només ha comptat amb dos directors artístics per a l'històric escenari de Ciutat Vella. Si el primer (Calixto Bieito) va estar 12 anys en el càrrec, el segon (Julio Manrique) únicament en complirà tres. Daniel Martínez, president del grup Focus, i l'implicat van anunciar ahir el canvi a partir del mes de gener -«de mutu acord», va dir Martínez- en la direcció artística del Romea.

Borja Sitjà serà el substitut de Manrique en una decisió que suposa un moviment de peces en la principal empresa teatral catalana. Sitjà, que va substituir Carol López, estarà només un any a La Villarroel, on Tania Brenlle ocuparà la direcció. Amb 20 anys d'antiguitat a la casa, era la principal col·laboradora de Jordi González (vicepresident de continguts) en el grup. «Hem considerat que era lògic i just pel seu coneixement de la nova autoria catalana i com a promoció interna», va dir Martínez.

NOU PERFIL // La remodelació suposa també una reorientació en la figura del director artístic dels teatres del grup. Romea, Villarroel i Goya (el Condal no està en aquesta línia amb una programació més comercial i

► Daniel Martínez, president de Focus, i Julio Manrique, el setembre passat a l'entrada del Romea.

variada) han comptat en els últims anys amb directors escènics per definir la línia de les seves programacions. A part de Bieito i Carol López, l'argentí Javier Daulte va exercir aquesta funció a La Villarroel. Ara amb dos gestors, com Sitjà i Brenlle, Pou es queda com a únic director artista i renovarà el seu contracte que

també s'acaba ara, va avançar Martínez.

«Són programadors i ens poden ajudar a cuidar més l'estil que vol Focus per als seus teatres. Tots els directors tenen la mirada concentrada en el seu entorn i així, com a empresa, podem obrir-nos a més gent. Vivim una situació preocupant», va recor-

Focus promoció
Tania Brenlle com a substituta del nou programador del teatre de Ciutat Vella

dar Martínez. Abans havia apuntat la seva satisfacció «per una convivència còmoda, tranquil·la, amb Manrique». A més ha aportat, va dir, un aire diferent del Romea, «sense variar l'objectiu final d'un teatre de qualitat i compromès, amb visió de servei públic».

COL·LABORACIÓ FUTURA // Martínez va subratllar, en tot moment, que ha estat Manrique qui ha pres la decisió. «No hem provocat el canvi i m'hauria sorprès que hagués volgut seguir. Ja ens va costar convèncer-lo perquè acceptés i sempre ens ha dit que hi estaria tres anys». Va afegir a més la seva intenció de seguir comptant amb ell com a artista. «Li hem demanat una obra per a la temporada que ve».

Manrique, per la seva part, va explicar el seu comiat per la seva intenció de tornar a la plena activitat artística. «He de dedicar espai a ser actor i director. És la meva feina», va sentenciar. Va elogiar «l'aposta valenta» de Focus quan va confiar en ell després de la llarga etapa de Bieito, una aposta que s'ha mantingut en aquests tres anys. «He fet coses ariscades i temeràries», va declarar.

EL CONTEXT DE LA CRISI // Juntament amb aquesta satisfacció, va puntualitzar que la seva arribada al Romea va coincidir amb «un moment molt difícil». «Estar enmig d'aquell context és delicat i la crisi ens va esclatar a la cara». Manrique es referia a la seva segona temporada, «de la qual estic molt orgullós a nivell de programació però la més dura pel que fa al públic». Dues apostes personals com *Roberto Zucco*, que ell mateix va dirigir, i *Litoral*, de la tetralogia de Wadji Mouawad, van obtenir unes xifres decebedores del 34% i el 30%, respectivament, d'ocupació.

Aquestes notes amargues han viscut en l'etapa de Manrique amb l'«emoció» viscuda amb *Incidis*. Serà el seu comiat, per ara, com a actor del Romea; com a director ho farà amb una obra enquadrada dins de la programació del Grec. ≡

«Estic aprenent a acceptar-me»

EN 3 MINUTS

John Grant
Cantautor pop

Aquest celebrat músic exorcitza dimonis (alcoholisme, drogues, sida) en cançons d'emoció exquisida. Avui presenta 'Pale green ghosts' a Barts (21.00 hores), al 45 Voll-Damm Festival de Jazz.

JUAN MANUEL FREIRE
BARCELONA

—¿Per què va decidir fer un disc tan electrònic?

—La meua música favorita és el synth-pop dels 80, en realitat. Yello, New Order, Pet Shop Boys, De-

peche Mode. És la música amb què connecto més. Sempre havia tingut la intenció d'arribar aquí. *Queen of Denmark* era molt dels 70; aquest és dels 80.

—Sembla que li interessa el contrast entre un so, diguem-ne, alegre amb unes lletres tristes.

—No sé si és conscient. Però és cert, el so és extravertit i les lletres no tant. *Black belt* és una cançó molt agra; m'hi dedico a treure els defectes a algú a qui estimo. I no ho sabries pel so del tema.

—¿La música serveix de teràpia?

—Ho fa fins a cert punt. Però només si fas una mica d'esforç i vas fins al final de les coses. A vegades, has de

► John Grant, en una imatge promocional de 'Pale green ghosts'.

deixar-te de romanços i anar directe al gra.

—Vostè ho fa, sobretot a l'altura d'*Ernest Borgnine*. (Que és sobre l'actor d'*Els dotze del patíbul* però també sobre la lídia de Grant amb la sida).

—Volia parlar sobre el virus de la sida, que ha tingut, és clar, un gran impacte en la meua vida. I pel camí admetre la culpa. És una mica confús, però al final crec que només jo tinc la culpa de la meua situació i no puc passar-me la vida escapant-me d'aquesta realitat.

També vaig voler posar una mica d'humor al tema, per això incloc la figura d'Ernest Borgnine i penso que faria ell en segons quines situacions.

—La cançó final del disc, *Glacier*, sembla insinuar que per fi s'ha acceptat a si mateix, amb totes les contradiccions, complicacions. ¿És així?

—Acceptar-me a mi mateix és un exercici que he de fer cada dia, però n'estic aprenent. Alguns matins em miro al mirall, i dic: «iOh, no! Un altre cop tu». Però hi ha dies en què em suportó. He après el valor de la gent que tinc a la vida, al voltant, els meus bons amics, la família. Hi ha algunes vegades que únicament vull estar sol, però en general necessito la gent.

—Va rescatar alguna cançó del seu vell grup, *The Czars*, en anteriors visites a Barcelona. ¿Tornarà a fer-ho aquesta vegada?

—Potser. És molt probable que faci *Paint the moon*. ≡